

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobce: **Vysoká škola báňská – Technická univerzita Ostrava**, se sídlem 17. listopadu 2172/15, Ostrava – Poruba, IČ: 619 89 100, proti žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**, se sídlem Karmelitská 529/7, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2014, č.j. MSMT-38035/2014-1, označenému jako „Oznámení č. S-0130/04/03 o nevyplacení části dotace“,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 4. 11. 2014, č.j. MSMT-38035/2014-1, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3.738 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2014, č.j. MSMT-38035/2014-1, označenému jako „Oznámení č. S-0130/04/03 o nevyplacení části dotace“, jímž žalovaný rozhodl o nevyplacení části dotace ve výši 2.889.857,26 Kč.

- [2] Žalobce v podané žalobě uvedl, že mu z důvodu nedostatečně transparentního nastavení a hodnocení výběrových kritérií, zjištěného v rámci auditu operace č. VAVPI/2014/O/019, nebyla vyplacena část dotace ve shora uvedené výši, jež odpovídá 10 % hodnoty veřejné zakázky s názvem „VŠB-TUO Nová budova fakulty elektrotechniky a informatiky – dodávka interiéru (dále jen „veřejná zakázka“). Uvedl, že tato veřejná zakázka byla zadávána v rámci projektu Nová FEI VŠB TU Ostrava, reg.č. CZ.1.05/4.1.00/04.0130, na něž žalovaný poskytl žalobci dotaci z Operačního programu Výzkum a vývoj inovace Rozhodnutím o poskytnutí dotace ze dne 31. 1. 2011, č.j. 0130/04/01.
- [3] Žalobce v podané žalobě předně namítal, že žalovaný vydal napadené rozhodnutí v důsledku nezákonného postupu a na základě nesprávných skutkových zjištění auditu. Nadto žalovaný dle názoru žalobce skutková zjištění a právní hodnocení odůvodnil zcela nedostatečně a nepřezkoumatelně. Dále dle žalobce žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec neuvedl odkaz na procesní předpisy z oblasti správního práva, na jejichž základě bylo rozhodnutí vydáno. V závěru odůvodnění napadeného rozhodnutí totiž žalovaný konstatoval vyluku z působnosti obecných předpisů o správním řízení a ze soudního přezkumu, přičemž dle žalobce nesprávně odkázal na ustanovení § 14 odst. 5 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění pozdějších předpisů, ačkoliv správně měl žalovaný odkázat na ustanovení § 14e odst. 4 tohoto zákona.
- [4] Dále žalobce v žalobě uvedl, že si je vědom, že dle ustanovení § 14e odst. 4 citovaného zákona nejsou proti uvedenému rozhodnutí/opatření přípustné žádné opravné prostředky, přičemž v této souvislosti odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp.zn. 3 As 28/2005. Dále k přípustnosti podané žaloby žalobce uvedl, že si je vědom i vyluk ze soudního přezkumu, avšak je přesvědčen o protiústavnosti ustanovení § 14e odst. 1 a odst. 4 rozpočtových pravidel. Rovněž i Nejvyšší správní soud dospěl k závěru o neústavnosti ustanovení § 14e odst. 4 rozpočtových pravidel, a to v řízení sp.zn. 2 As 12/2014 o žalobě žalobce proti jinému opatření žalovaného, když dále tento předložil návrh Ústavnímu soudu ke zrušení tohoto ustanovení. V této souvislosti žalobce připomněl, že rozhodnutím o poskytnutí dotace mu vznikl právní nárok na poskytnutí dotace a její čerpání v souladu s jejím předpokládaným účelem, přičemž napadené rozhodnutí představuje význam zásah do tohoto subjektivního právního nároku žalobce, který má značné finanční dopady.
- [5] Žalobce dále namítal, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých veřejných subjektivních právech v materiální rovině tím, že mu bylo odepřeno nakládat s částí dotace, přiznané rozhodnutím o poskytnutí dotace, ve výši 2.889.857,26 Kč, přičemž z rozhodnutí rovněž nevyplývá, zda se jedná o opatření pouze dočasné, či o opatření trvalé. Namítal, že v případě, že by se jednalo o opatření dočasné povahy, nestanoví rozpočtová pravidla ani jiný právní předpis procesní pravidla, z nichž by měl pro žalobce vyplynout časový a procesní rámec dalšího postupu, v němž by měla být záležitost nevyplacení části dotace konečným způsobem vyřízena. Žalobce uvedl, že tak nemá elementární jistotu, v jaké době a zda vůbec může očekávat, že mu bude nyní neoprávněně nevyplacená část dotace, na níž má právní nárok, řádně vyplacena. K případu, že by se jednalo o opatření trvalé, pak žalobce konstatoval, že svými reálnými dopady je takové opatření srovnatelné s rozhodnutím o odnětí dotace ve smyslu ustanovení § 15 rozpočtových pravidel. Pak je dle žalobce zcela neudržitelné, že na rozhodnutí dle ustanovení § 15 rozpočtových pravidel

se vztahují správní předpisy a soudní přezkum, zatímco na rozhodnutí dle ustanovení § 14e odst. 1 téhož zákona nikoli.

- [6] Žalobce dále namítal, že k zásahu do jeho práv došlo v důsledku nezákonného postupu, který spočíval v naprosté ignoraci základních zásad činnosti správních orgánů. Těmito zásadami je dle žalobce žalovaný vázán i v rámci postupu dle ustanovení § 14e odst. 1 rozpočtových pravidel. Když však rozpočtová pravidla úpravu odpovídající základním zásadám neobsahují, je pak nepochybné, že tyto zásady je nutné aplikovat, jak bylo potvrzeno i judikaturou (nález Ústavního soudu sp.zn. Pl.ÚS 14/1996).
- [7] Žalobce dále namítal nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí. Zopakoval absenci odkazu na procesní předpisy, na jejichž základě bylo rozhodnutí vydáno, a namítal, že důsledkem tohoto stavu je nejistota ohledně způsobu, jakým se napadenému rozhodnutí bránit. Připomněl, že klasifikace napadeného rozhodnutí jako opatření dle ustanovení § 14e odst. 1 rozpočtových pravidel je pouze jeho domněnka, neboť napadené rozhodnutí v tomto neposkytuje spolehlivý podklad, v důsledku čehož trpí vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti. Dále namítal, že neoznačením procesních pravidel, podle kterých žalovaný postupoval, žalovaný porušil ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
- [8] Nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí žalobce dále spatřoval v tom, že zatímco v rekapitulaci „podmínek zákona, které byly porušeny“ odkazoval žalovaný na ustanovení § 6 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“) – zásada transparentnosti, na ustanovení § 67 odst. 2 téhož zákona – podmínky uvolnění jistoty, a na ustanovení § 82 odst. 2 téhož zákona – povinnost uzavřít smlouvu v souladu s podanou nabídkou, tak v závěru odůvodnění naopak žalovaný zmiňoval již jen údajné porušení transparentnosti hodnocení nabídek, čemuž rovněž odpovídá rovněž klasifikace domnělého pochybení dle bodu 16 rozhodnutí komise C (2013) 9527 ze dne 19. 12. 2013 („*Nedostatek transparentnosti nebo rovného zacházení při hodnocení*“). Žalobce tak shrnul, že z napadeného rozhodnutí není zcela jednoznačné, zda důvodem nevyplacení části dotace bylo údajné porušení transparentnosti při hodnocení, či zda jím bylo rovněž tvrzené nedodržení lhůty k uvolnění jistoty a z důvodu prodloužení doby k předání díla ve smlouvě s vybraným uchazečem oproti jím předložené nabídce. V důsledku této vady pak dle žalobce nelze přezkoumat, zda při formulaci výrokové části rozhodnutí žalovaný vycházel ze skutkového stavu zjištěného v rozsahu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, čímž porušil zásadu materiální pravdy (ustanovení § 3 správního řádu).
- [9] K tomuto žalobnímu bodu žalobce dále uvedl, že napadené rozhodnutí trpí vadou nedostatečného a nesprávného odůvodnění nevyplacení dotace po věcné stránce. Žalovaný se dle žalobce omezil na jediný odstavec zcela obecných proklamací, které však neumožňují posoudit, jakými konkrétními úvahami se žalovaný, resp. orgán provádějící audit, řídil při konstatování údajného netransparentního vymezení hodnotících kritérií a netransparentního hodnocení. Žalobce uvedl, že z hlediska výrokové logiky nedává smysl odůvodňovat nemožnost posouzení naplnění zásad účelnosti, hospodárnosti a efektivity v nakládání s veřejnými zdroji rozdílem v nabídkových cenách v situaci, kdy zadavatel nezvolil jako hodnotící kritérium nejnížší nabídkovou cenu, nýbrž ekonomickou výhodnost nabídky. Napadené rozhodnutí tak dle žalobce vyvolává dojem, že žalovaný zcela nekriticky převzal závěry auditu, přičemž odůvodnění napadeného rozhodnutí dokládá, že osoby provádějící audit nedisponovaly odpovídající odborností pro účely

posouzení přezkumu postupů žalobce z hlediska souladu se zákonem o veřejných zakázkách, neboť tyto osoby jsou schopné posoudit naplnění předmětných zásad pouze v rovině prostého porovnání výše pořizovacích nákladů, ačkoli otázka naplnění těchto zásad musí být dle žalobce pojata mnohem komplexněji.

[10] V dalším žalobním bodě žalobce namítal nedostatek kompetence k přezkumu dle zákona o veřejných zakázkách a nerespektování závěrů Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „ÚOHS“). Žalobce namítal, že ani žalovaný ani orgán provádějící audit nejsou kompetentní k šetření o tom, zda zadavatel při zadávání veřejných zakázek porušil či neporušil zákon o veřejných zakázkách. Žalobce odkázal na zásadu legality (ustanovení čl. 2 odst. 3 Ústavy) a na absenci výslovného zákonného zmocnění k přezkumu souladu postupu zadavatelů se zákonem o veřejných zakázkách. Žalobce poznamenal, že tento přezkum není běžnou součástí ani účelem auditu, a proto ani nemůže být dostatečně zachycen v mezinárodních auditorských standardech, jichž se formálně a obecně dovolává i zpráva o auditu. S ohledem na absenci zákonného zmocnění tak není dle žalobce žalovaný ani orgán provádějící audit oprávněn přijímat vlastní závěry ohledně porušení zákona o veřejných zakázkách. Uvedl, že jediným takovým orgánem je ÚOHS dle ustanovení § 2 písm. b) zákona č. 237/1996 Sb., o působnosti Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů, a dle ustanovení § 112 odst. 1 písm. b) zákona o veřejných zakázkách. V této souvislosti žalobce podotknul, že jeho postup jako zadavatele při zadávání předmětné veřejné zakázky byl již dvakrát předmětem přezkumu ze strany ÚOHS, přičemž tento v žádném řízení nekonstatoval jakoukoli netransparentnost ve vymezení hodnotících kritérií. Žalobce tak shrnul, že mu tímto bylo založeno právo legitimního očekávání v tom smyslu, že jím zvolená hodnotící kritéria u dané veřejné zakázky nebudou ze strany orgánů veřejné moci více zpochybňována, přičemž žalovaný toto právo dle ustanovení § 2 odst. 3 správního řádu porušil, aniž by uvedl důvody k nerespektování jednoznačného závěru o souladu hodnotících kritérií se zákonem o veřejných zakázkách.

[11] V posledním žalobním bodě pak žalobce napadal věcnou správnost napadeného rozhodnutí. Žalobce uvedl, že jeho argumenty, které uváděl již v rámci auditu, dokládají obecnou přijatelnost tzv. subjektivních hodnotících kritérií a dále transparentnost popisu hodnocení v případě předmětné veřejné zakázky. Uvedl, že veškerá zjištění zprávy o auditu ohledně netransparentnosti hodnocení vycházejí z teze, že kritéria založená na subjektivitě nejsou transparentní, což je dle žalobce v přímém rozporu s ustanovením § 78 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách. Uvedl, že subkritéria „kvalita“, „technická úroveň“, „funkční vlastnosti“ a zejména „estetické vlastnosti“ jsou subjektivními hodnotícími kritérii, které toto ustanovení výslovně připouští. Dále žalobce uvedl, že z povahy věci nelze předem stratifikovat subjektivní kategorie a předem určit, jaká míra naplnění této subjektivní kategorie dostane bodové ohodnocení, přičemž taková skutečnost není způsobila přivodit netransparentnost v situaci, kdy žalobce dopředu stanovil, že bude bodové ohodnocení přidělovat na základě vzájemného porovnávání nabídek. Konstatoval, že vymezení předmětných subkritérií, jakož i popis následné hodnocení podle nich, provedl podrobným a naprosto určitým způsobem a zcela tak naplnil požadavek transparentnosti tohoto procesu, když v zadávací dokumentaci v kapitole č. 10 uvedl detailní výčet aspektů a vlastností, které v rámci předmětných subjektivních hodnotících kritérií hodlá posuzovat a zohlednit. Příslušná hodnotící komise pak každou nabídku posuzovala komparativně, tedy ve srovnání s ostatními nabídkami, přičemž míru vzájemného poměru vyjádřila počtem bodů. Dále uvedl, že odůvodnění bodového

hodnocení je v protokolu o jednání hodnotící komise uvedeno zcela přezkoumatelně, když je zachyceno popisem rozdílů mezi nabídkami relevantních z hlediska hodnocení dle předem specifikovaných aspektů. Žalobce dále k názoru orgánu provádějícího audit uvedl, že z dokumentace o veřejné zakázce musí být jasné patrné, jaké hodnocení provedl individuálně jeden každý člen hodnotící komise, a že tyto závěry jsou zcela mimo rámec právních předpisů, když opomíjí systematický výklad úpravy jednání hodnotící komise a relevantní rozhodovací praxi ÚOHS. Ustanovení § 75 odst. 5 zákona o veřejných zakázkách totiž jasně stanoví, že individuální názor člena komise se formuluje a zaznamenává pouze tehdy, pokud je odlišný názoru většiny. Souladné názory tedy není třeba formulovat, ani zaznamenat. Žalobce pak dále s odkazem na popis reálného hodnocení nabídek komisí uzavřel, že tento postup (zaznamenaný v protokolu z 3. jednání hodnotící komise) je v plném souladu se zákonem o veřejných zakázkách. Žalobce v tomto bodu dále uvedl, že zvolená hodnotící kritéria zohledňují ekonomickou výhodnost nabídnutého plnění pro žalobce.

- [12] Závěrem tohoto žalobního bodu pak žalobce zdůraznil, že shora uvedené skutečnosti řádně namítal v rámci auditu, a to ve formě písemného stanoviska k návrhu auditní zprávy. Namítal, že s těmito skutečnostmi se orgán provádějící audit (a tím pádem ani žalovaný, který závěry auditu dle žalobce nekriticky převzal) nevypořádal buď vůbec, nebo zcela nedostatečně a nesprávně. Tato skutečnost tak dle žalobce představuje samostatný důvod nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.
- [13] Žalovaný správní orgán v písemném vyjádření k podané žalobě navrhoval její odmítnutí pro nepřípustnost, resp. zamítnutí. K odmítnutí pro nepřípustnost žalovaný uvedl, že napadené opatření nelze považovat za úkon správního orgánu z předcházejícího řízení, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva a povinnosti žalobce, a není tedy rozhodnutím vydaným podle s.r.s. Žalovaný pak poukázal na ustanovení § 14e odst. 4 rozpočtových pravidel, dle kterého platí, že na opatření podle odst. 1 až 3 se nevztahují obecné předpisy o správním řízení a je vyloučeno ze soudního přezkumu.
- [14] Dále pak žalovaný uvedl, že na základě zjištění auditu operace k zadávání předmětné veřejné zakázky dospěl k názoru, že došlo k podstatnému porušení zákona o veřejných zakázkách, a to konkrétně ustanovení § 6, § 67 odst. 2 a § 82 odst. 2. Uvedl, že auditní orgán nemohl v souvislosti s nedostatečně transparentně nastavenými hodnotícími kritérii přezkoumat naplnění zásad uvedených v ustanovení § 4 odst. 1 zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole, ve znění pozdějších předpisů, s ohledem na skutečnost, že z důvodu aplikace daných hodnotících kritérií vyhrál uchazeč s nabídkovou cenou podstatně vyšší, než nabízel uchazeč s nejnižší nabídkovou cenou. Dále žalovaný uvedl, že žalobce nedodržel lhůtu uvedenou v ustanovení § 67 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách, jelikož předmětnou smlouvu o dílu uzavřel dne 8. 11. 2013 a k uvolnění jistoty došlo až dne 2. 12. 2013. Ustanovení § 82 odst. 2 téhož zákona pak žalobce porušil tím, že konečný termín řádného předání díla byl v zadávací dokumentaci stanoven na 28. 2. 2013, avšak ve smlouvě s vybraným uchazečem byl uveden termín 7. 3. 2014. Na základě těchto skutečností pak žalovaný vydal napadené opatření.
- [15] Žalovaný v písemném vyjádření dále uvedl, že napadené opatření je opatřením dle ustanovení § 14e rozpočtových pravidel. Z textu zákona vyplývá, že žalovaný má právo nevyplatit část dotace, domnívá-li se, že došlo k porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek spolufinancovaných z rozpočtu Evropské unie. Účelem jednání žalovaného bylo včasné zabránění zneužití veřejných prostředků, přičemž je zřejmé, že pouhé konstatování

porušení pravidel poté, co již byly tyto prostředky nezákonně čerpány a použity, by mohlo mít pouze akademickou povahu. Uvedl, že o tom, zda v tomto případě skutečně došlo k porušení rozpočtové kázně, rozhodne příslušný finanční úřad. Žalovaný tak uzavřel, že pokud by soud dospěl k závěru o přípustnosti podané žaloby, tak je na místě její zamítnutí pro nedůvodnost.

- [16] V prvním doplnění žaloby ze dne 16. 3. 2017 žalobce uvedl, že dne 8. 2. 2017 obdržel rozhodnutí předsedy ÚOHS č.j. ÚOHS-R238/2015/VZ-04165/2016/321/BRy a že dne 9. 3. 2017 obdržel rozhodnutí předsedy ÚOHS č.j. ÚOHS-S0308/2015/VZ-08479/2017/631/ESt, z nichž vyplývá, že se ani v jednom z přezkoumávaných jednání, které měly být v rozporu se zákonem o veřejných zakázkách, nedopustil správního deliktu a obě tato řízení byla pravomocně zastavena. Uvedl, že žalovaný nejen neměl pravomoc odebrat či snížit poskytnutou dotaci, ale rovněž k tomu neměl právní důvod, neboť předmětná veřejná zakázka evidentně netrpěla „*nedostatečně transparentním nastavením a hodnocením výběrových kritérií*“, jak potvrdil ÚOHS ve svých rozhodnutích.
- [17] Ve druhém doplnění žaloby ze dne 9. 5. 2017 žalobce uvedl, že dne 19. 4. 2017 obdržel od Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj zprávu o daňové kontrole č.j. 1844745/17/3200-31471-806393, ze které vyplývá, že se v rámci předmětné veřejné zakázky nedopustil porušení rozpočtové kázně. Uvedl, že tento správce daně, jakožto jediný věcně a místně příslušný správní úřad s pravomocí posuzovat rozpočtové kázně, rozhodl, že se žalobce tohoto jednání nedopustil. Žalobce tak shrnul, že žalovaný nejen neměl pravomoc odebrat či snížit poskytnutou dotaci, ale rovněž k tomu neměl právní důvod, neboť se žalobce uhrazením svých finančních závazků z předmětné veřejné zakázky nedopustil porušení rozpočtové kázně ve smyslu rozpočtových pravidel.
- [18] Při ústním jednání konaném před soudem dne 1. 11. 2018 žalobce setrval na podané žalobě a upozornil na dříve předložená rozhodnutí ÚOHS a zprávu o daňové kontrole. Dále žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp.zn. 6 Afs 270/2015-48.
- [19] Žalovaný při ústním jednání uvedl, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné co do uvedených důvodů, pro které žalovaný přistoupil k předmětnému opatření podle ustanovení § 14e rozpočtových pravidel. Žalovaný dále poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp.zn. 2 Afs 343/2017-25 a sp.zn. 6 Afs 358/2017-39.
- [20] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [21] Rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 1. 2011, č. 0130/04/01, č.j. 28909/2009-45, byla žalobci poskytnuta dotace na projekt s názvem „Nová FEI VŠB TU Ostrava“, reg.č. CZ.1.05/4.1.00/04.0130 v rámci operačního programu Výzkum a vývoj pro inovace.
- [22] Dne 15. 9. 2014 byla vypracována zpráva o auditu č.j. VAVPI/2014/O/019, který byl proveden k zadávání veřejné zakázky „VŠB-TUO Nová budova fakulty elektrotechniky a informatiky – dodávka interiéru“ za období 1. 5. 2012 až 31. 7. 2012. Ve zprávě je uvedeno, že auditní orgán zjistil netransparentní nastavení a hodnocení hodnotících kritérií u nadlimitní veřejné zakázky „VŠB-TUO Nová budova fakulty elektrotechniky a informatiky – dodávka interiéru“; nedodržení ustanovení § 82 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách týkající se uzavření smlouvy v souladu s jejím návrhem; nedodržení lhůty dle ustanovení § 67 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách pro uvolnění jistoty uchazeči ze strany zadavatele u této veřejné zakázky.

[23] Auditním šetřením bylo u této veřejné zakázky zjištěno nedostatečně transparentní nastavení a hodnocení hodnotících kritérií v rozporu s ustanovením § 6 zákona o veřejných zakázkách, týkající se kritéria „Vlastnosti předložených vzorků – 20 %“, jež se dále člení na dvě subkritéria „Technická úroveň předložených vzorků“ a „Estetická úroveň předložených vzorků“, (zbylým kritériem byla nabídková cena – 80 %). Auditní orgán uvedl, že subkritérium „Estetická úroveň předložených vzorků“ lze označit za subjektivní kritérium, u něhož není dostatečně zřejmé, jakým způsobem byly objektivně jednotlivými členy hodnotící komise hodnoceny prvky jako vyšší míra harmonie a estetika vzorku. Obecně lze dovodit, že kritéria založená na subjektivitě nejsou transparentní. K argumentaci příjemce dotace auditori uvedli, že hodnotící komise sice představuje kolektivní orgán, avšak její členové činí svá posuzování jednotlivě, jak už vyplývá z povahy ustanovení § 75 zákona o veřejných zakázkách, kdy každý z členů má v protokolu možnost uvést svůj odlišný názor od ostatních členů hodnotící komise, a rovněž ze skutečnosti, že každý z členů hodnotící komise je nositelem své vlastní odpovědnosti za jím učiněná jednání, ať už v rovině trestněprávní či v případě uplatnění náhrady škody při porušení povinnosti mlčenlivosti. V posuzovaném výběrovém řízení nevyplývá z protokolu z 3. jednání hodnotící komise ani konkrétní hodnocení subkritéria „Technická úroveň předložených vzorků“ (prvky jako ergonomie, kvalitnější řemeslné zpracování, míra kompaktnosti povrchových úprav atd.). V Protokolu z 3. Jednání HK je pouze uvedeno, že se danému uchazeči přiděluje v rámci každého subkritéria určitý počet bodů bez uvedení konkrétního postupu hodnotící komise, kterým dospěla k přidělení konečného číselného bodového hodnocení, tak aby byl uvedený postup dostatečně transparentní. Z uvedeného není ověřitelná legitimita jednání jednotlivých členů hodnotící komise. V posuzovaném případě nebyl způsob hodnocení nabídek ze strany zadavatele dostatečně konkretizován, neboť ani Příloha č. 6 Zadávací dokumentace „Způsob hodnocení nabídek“ neobsahuje detailní způsob přidělování bodového ohodnocení v rámci jednotlivých subkritérií, takže ani uchazeči neměli dostatečnou jistotu ohledně konkrétního systému hodnocení jejich nabídek. Auditori nemohli v souvislosti s nastavenými hodnotícími kritérii přezkoumat naplnění zásad uvedených v ustanovení § 4 odst. 1 zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole (tzv. princip „3E“), jelikož z důvodu aplikace daných hodnotících kritérií vyhrál uchazeč s nabídkovou cenou o dva miliony Kč dražší, než nabízel uchazeč s nejnižší nabídkovou cenou. Použitá kritéria tedy ovlivnila pořadí výběru nejvhodnějšího uchazeče.

[24] Ze zprávy o auditu dále vyplývá, že u uvedeného výběrového řízení bylo dále identifikováno nedodržení ustanovení § 82 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách spočívající ve skutečnosti, že v návrhu smlouvy vítězného uchazeče a v zadávací dokumentaci zadavatele byl stanoven konečný termín řádného předání díla do 28. 2. 2013, avšak ve smlouvě uzavřené s vybraným uchazečem bylo jako konečný termín pro předání díla uvedeno datum do 7. 3. 2014. Dle hodnocení auditorů tak nebyly naplněny zadávací podmínky a ustanovení § 82 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách, jež ukládá zadavateli uzavřít smlouvu v souladu s návrhem smlouvy obsaženým v nabídce vybraného uchazeče.

[25] Ze zprávy dále vyplývá, že auditním šetřením bylo dále u dané veřejné zakázky identifikováno nedodržení lhůty dle ustanovení § 67 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách pro uvolnění jistoty uchazeči. Smlouva o dílo byla uzavřena dne 8. 11. 2013, jistota tedy měla být vrácena do 13. 11. 2013. Dle sdělení příjemce však byla uchazeči ZK design a.s. jistota uvolněna až dne 2. 12. 2013, tj. po lhůtě požadované předmětným ustanovením.

- [26] Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 4. 11. 2014, č.j. S-0130/04/03, bylo rozhodnuto o nevyplacení části dotace ve výši 2.889.857,26 Kč, odpovídající 10 % hodnoty předmětné veřejné zakázky.
- [27] Ve výrokové části rozhodnutí je v části „popis nesrovnalosti/porušení rozpočtové kázně“ uvedeno, že auditní orgán v rámci zprávy o auditu stanovil finanční úpravu u předmětné veřejné zakázky, dle atributu číslo 16 „Nedostatek transparentnosti nebo rovného zacházení při hodnocení“ Rozhodnutí Komise C (2013) 9527 ze dne 19. 12. 2013 – Pokyny ke stanovení finančních oprav, jež mají být provedeny u výdajů financovaných Unii v rámci sdíleného řízení v případě nedodržení pravidel pro veřejné zakázky ve výši 10 % z hodnoty veřejné zakázky, tj. 10 % z 27.902.465 Kč. V části „podmínky rozhodnutí o poskytnutí dotace, které byly porušeny“ je uvedeno, že byl porušen čl. VI (Způsobitelné výdaje). V „podmínkách zákona, které byly porušeny“ žalovaný uvedl, že byl porušen zákon o veřejných zakázkách: § 6, § 67 odst. 2 a § 82 odst. 2, a ustanovení § 44 rozpočtových pravidel. Jako „částka dotčená nesrovnalostí/porušením rozpočtové kázně“ je uvedena částka 2.889.857,26 Kč.
- [28] V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že auditním orgánem bylo u této nadlimitní veřejné zakázky zjištěno nedostatečné transparentní nastavení a hodnocení hodnotících kritérií v rozporu s ustanovením § 6 zákona o veřejných zakázkách, přičemž auditní orgán nemohl v souvislosti s nastavenými hodnotícími kritérii přezkoumat naplnění zásad uvedených v ustanovení § 4 odst. 1 zákona o finanční kontrole, jelikož z důvodu aplikace daných hodnotících kritérií vyhrál uchazeč s nabídkovou cenou o dva miliony Kč vyšší, než nabízel uchazeč s nejnižší nabídkovou cenou. Použitá kritéria tedy ovlivnila pořadí výběru nejvhodnějšího uchazeče.
- [29] V odůvodnění žalovaný dále uvedl, že u uvedeného výběrového řízení bylo dále identifikováno nedodržení ustanovení § 82 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách spočívající ve skutečnosti, že v návrhu smlouvy vítězného uchazeče a v zadávací dokumentaci zadavatele byl stanoven konečný termín řádného předání díla do 28. 2. 2013, avšak ve smlouvě uzavřené s vybraným uchazečem bylo jako konečný termín pro předání díla uvedeno datum 7. 3. 2014. Dle hodnocení auditního orgánu tak nebyly naplněny zadávací podmínky a ustanovení § 82 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách, jež ukládá zadavateli uzavřít smlouvu v souladu s návrhem smlouvy obsaženým v nabídce vybraného uchazeče. Žalovaný dále uvedl, že v této souvislosti auditní orgán uvedl, že se jedná o nedodržení lhůty z důvodu probíhajícího správního řízení na ÚOHS k této veřejné zakázce.
- [30] Dále je v odůvodnění uvedeno, že auditním orgánem bylo identifikováno nedodržení lhůty dle ustanovení § 67 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách pro uvolnění jistoty uchazeči. Dle tohoto ustanovení je zadavatel povinen uvolnit jistotu do 5 pracovních dnů po uzavření smlouvy uchazeči, jehož nabídka byla vybrána jako nejvhodnější nebo s nímž bylo možné uzavřít smlouvu dle ustanovení § 82 odst. 4 předmětného zákona. Smlouva o dílo byla uzavřena dne 8. 11. 2013, jistota tedy měla být vrácena do 13. 11. 2013. Dle sdělení příjemce však byla uchazeči ZK design a.s. jistota uvolněna až 2. 12. 2013, tj. po lhůtě požadované ustanovením § 67 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách.
- [31] Závěrem pak žalovaný shrnul závěr auditního orgánu, tj. stanovení předmětné finanční opravy ve výši 10 % z hodnoty veřejné zakázky, a uvedl, že dle ustanovení § 14 odst. 5

rozpočtových pravidel se na výše uvedené opatření nevztahují obecné předpisy o správním řízení a je vyloučeno jeho soudní přezkouvání.

[32] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkouvání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.

[33] Ustanovení § 14e rozpočtových pravidel v rozhodném znění, účinném do 19. 2. 2015, stanoví:

(1) Poskytovatel nemusí vyplatit část dotace, domnívá-li se, že došlo k porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek spolufinancovaných z rozpočtu Evropské unie, a to do výše, která je stanovena v rozhodnutí o poskytnutí dotace jako nejvyšší možná výše odvodu za porušení rozpočtové kázně. Přitom přihlédne k závažnosti porušení a jeho vlivu na dodržení cíle dotace.

(2) V případě, že poskytovatel provede při proplácení dotace opatření podle odstavce 1, informuje o něm písemně příjemce a příslušný finanční úřad, a to včetně jeho rozsahu a odůvodnění.

(3) Provede-li poskytovatel opatření podle odstavců 1 a 2, může pokračovat v proplácení zbývajících částí dotace.

(4) Na opatření podle odstavců 1 až 3 se nevztahují obecné předpisy o správním řízení a je vyloučeno jeho soudní přezkouvání.

[34] Soud se nejprve zabýval povahou aktu označeného jako oznámení o nevyplacení části dotace. Soud vycházel z nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2015, sp.zn. Pl.ÚS 12/14, jímž byla výlučka ze soudního přezkumu předmětného opatření stanovena v citovaném ustanovení § 14e odst. 4 rozpočtových pravidel prohlášena za protiústavní. Ústavní soud uvedl, že opatření o nevyplacení části dotace vydané dle ustanovení § 14e rozpočtových pravidel je rozhodnutím v materiálním slova smyslu. Ústavní soud vycházel ze skutečnosti, že odepření výplaty dotace zasahuje do práv příjemce dotace, aniž by bylo možno domáhat se ochrany v rámci souběžného rozhodnutí finančního orgánu, které navíc nemusí být vždy vydáno.

[35] Dále soud vycházel z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2017, č.j. 6 Afs 270/2015-48, kde tento konstatoval, že „je nutné dovodit, že rozhodnutí poskytovatele dotace o pozastavení (krácení) dotace je individuálním správním aktem splňujícím materiální i formální znaky vyžadované § 65 odst. 1 s. ř. s., a může být tedy podrobena soudnímu přezkumu v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Je zde adresát tohoto rozhodnutí (příjemce dotace), jehož práva založená rozhodnutím o poskytnutí dotace se tímto aktem závazně mění, resp. ruší, je zde také předepsaný závazný postup předcházející vydání tohoto aktu. Zákon výslovně stanoví i písemnou formu tohoto úkonu a jeho oznámení adresátovi.“ Zároveň rozšířený senát v tomto usnesení uvedl, že „ustanovení § 14e odst. 1 rozpočtových pravidel je formulováno tak, že nejprve obsahuje dispozici (poskytovatel nemusí vyplatit část dotace) a teprve poté hypotézu (domnívá-li se, že došlo k porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek spolufinancovaných z rozpočtu Evropské unie). Mohlo by se jevit, že vyplácení dotace je faktickou činností, kterou se poskytovatel rozhodne před jejím započítáním nebo v jejím průběhu změnit tak, že dotaci nebo její část

nevyplatí a příjemce dotace o tom pouze neformálně informuje. Pak by nezákonné nevyplacení dotace představovalo spíše nezákonný zásah, proti němuž se lze bránit žalobou dle § 82 s. ř. s. Rozpočtová pravidla ale výslovně stanoví, že je třeba příjemci dotace nevyplacení dotace nejen oznámit, ale oznámení musí obsahovat i určité formální náležitosti. V oznámení musí poskytovatel uvést rozsah krácení dotace a důvody, pro které ke krácení došlo. Musí přihlídnout i k závažnosti porušení a jeho vlivu na dodržení cíle dotace (srov. § 14e odst. 2 rozpočtových pravidel). Nejedná se tedy o neformální úkon, který by pro nedostatek předepsané formy nemohl být považován za rozhodnutí ve smyslu § 65 s.ř.s.“

[36] Soud tak uzavírá, že rozhodnutí poskytovatele o dotace o nevyplacení části dotace je tedy individuálním správním aktem splňujícím materiální i formální znaky vyžadované ustanovením § 65 odst. 1 s.ř.s., a může tak být podrobeno soudním přezkumu v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Z toho důvodu soud neshledal důvod pro postup navrhovaný žalovaným v písemném vyjádření k podané žalobě, tj. odmítnutí žaloby pro nepřípustnost.

[37] Žalovaný rozhodl o nevyplacení části dotace podle ustanovení § 14e odst. 1 rozpočtových pravidel. Ačkoliv se na postup správního orgánu podle tohoto ustanovení výslovně nevztahují ustanovení správního řádu, jedná se o veřejnoprávní vztah mezi příjemcem a poskytovatelem dotace, přitom vystupuje-li poskytovatel dotace vůči příjemci v pozici vrchnostenské, musí se řídit základními zásadami činnosti správních orgánů tak, jak jsou definovány v hlavě II. správního řádu. Mezi základní principy správního rozhodování podle ustálené soudní judikatury patří i úplnost, resp. dostatečná odůvodněnost rozhodnutí správního orgánu, které v konečném důsledku vyvolají i jeho přesvědčivost. Správní orgán je tak povinen se při své činnosti zabývat podrobně všemi hledisky, které zákon předkládá, a přesvědčivě odůvodnit, ke kterému hledisku přihlédl, a navíc podrobně odůvodnit, jaký vliv mělo toto hledisko na konečné rozhodnutí vzhledem ke konkrétním okolnostem individuálního případu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015, č.j. 2 Afs 226/2015-39).

[38] Úvaha poskytovatele o nevyplacení části dotace při postupu podle ustanovení § 14e rozpočtových pravidel tedy musí být podložena zjištěním porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek spolufinancovaných z rozpočtu Evropské unie, zároveň musí být při úvaze o tom, zda část dotace nevyplatit, hodnocena kritéria závažnosti porušení a jeho vlivu na dodržení cíle dotace. Využije-li poskytovatel možnosti část dotace nevyplatit, pak z rozhodnutí o nevyplacení části dotace musí být zřejmé, v čem je spatřováno porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek, a to včetně hodnocení závažnosti zjištěného porušení a zhodnocení, zda bude možné v důsledku rozhodnutí cíl dotace dodržet či nikoliv. V napadeném rozhodnutí nebyla kritéria závažnosti a dopadů na cíl dotace hodnocena, vyjma toho, že žalovaný označil jako nejzávažnější pochybení, které spočívalo v nedostatečně transparentním nastavení a hodnocení výběrových kritérií (porušení ustanovení § 6 zákona o veřejných zakázkách). Z napadeného rozhodnutí tak není dle názoru soudu zřejmé, zda a jak žalovaný bral zřetel na kritéria závažnosti a dopady na cíl dotace. Výše uvedený deficit brání soudu žalované rozhodnutí věcně přezkoumat. Z tohoto pohledu je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

[39] Soud dále odkazuje na závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č.j. 6 Afs 270/2015-48: „Dojde-li správce daně k závěru, že se příjemce porušení rozpočtové kázně nedopustil, musí poskytovatel platbu dotace, která byla pozastavena z důvodu podezření na

porušení rozpočtové kázně v souvislosti s porušením pravidel pro zadávání veřejných zakázek, vyplatit. Nevyplacení dotace bylo skutečně jen dočasné. Konstatuje-li však správce daně porušení rozpočtové kázně a vyměří odvod za její porušení, k proplacení dotace nedojde, protože nevyplacená část dotace se započte na vyměřený odvod ve smyslu § 44a odst. 5 písm. b) rozpočtových pravidel. Nevyplacení dotace poskytovatelem je ve spojení s vyměřeným odvodem za porušení rozpočtové kázně jejím trvalým snížením.“ Pro rozhodnutí o žalobě je relevantní posouzení, zda bylo v pravomoci poskytovatele dotace podle ustanovení § 14e rozpočtových pravidel rozhodnout. Tato pravomoc bezpochyby z tohoto ustanovení vyplývá, námitku žalobce tak soud neshledal důvodnou, žalovaný jako poskytovatel dotace je oprávněn o předmětné věci rozhodovat.

[40] Jiná je otázka, zda byl žalovaný v daném případě oprávněn rozhodnutí vydat i s ohledem na závěry správce daně. Podle ustanovení § 44a odst. 9 věta první a druhá rozpočtových pravidel (ve znění účinném do 19. 2. 2015) ve spojení s ustanovením § 10 odst. 1 písmeno g) zákona č. 56/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, vykonávají správu odvodů za porušení rozpočtové kázně a penále finanční úřady podle daňového řádu. Porušitel rozpočtové kázně má při správě odvodů za porušení rozpočtové kázně postavení daňového subjektu. Zákon tak svěřil pravomoc autoritativně rozhodnout o tom, zda došlo k porušení rozpočtové kázně, správci daně.

[41] V rozsudku ze dne 13. 3. 2018, č.j. 2 Afs 343/2017-25, Nejvyšší správní soud vycházel z výše citovaného nálezu Ústavního soudu sp.zn. Pl.ÚS 12/14, z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp.zn. 6 Afs 270/2015-39, jakož i z na něj navazujícího rozsudku ze dne 7. 6. 2017, č.j. 6 Afs 270/2015-78, a dále z rozsudku sp.zn. 2 Afs 226/2015-39, a vyslovil názor, že „lze připustit, že při neshodě názorů obou orgánů na existenci porušení dotačních podmínek je namístě, aby se orgán postihující příjemce dotace (zde stěžovatel) vypořádal s odlišným názorem druhého orgánu (zde finanční úřad); nejde zde však o vázanost (...)“ Dále Nejvyšší správní soud uvedl, že „na rozdíl od městského soudu, který označil za závazný výsledek daňové kontroly i pro řízení o vyplacení/nevyplacení části dotace, je kasační soud toho názoru, že nové rozhodnutí není vyloučeno. Za předpokladu, že stěžovatel přesvědčivě zdůvodní závažnost auditních zjištění, vypořádá se s rozdílným názorem finančního úřadu a zhodnotí závažnost porušení a jeho vliv na dotaci jako celek, není nové rozhodnutí vyloučeno.“

[42] V dalším rozsudku ze dne 17. 10. 2018, č.j. 6 Afs 358/2017-39, Nejvyšší správní soud nejprve uvedl, že „požadavky na odůvodnění zásahů veřejné moci do práv jednotlivců nelze snižovat z důvodu nejjasnosti právní úpravy či judikatury. S ohledem na nejistotu v oblasti čerpání dotací a nevyjasněnost obsahu § 14e rozpočtových pravidel v době rozhodování stěžovatele je naopak důsledně třeba chránit práva žalobkyně coby příjemkyně dotace a trvat na tom, aby jí stěžovatel přezkoumatelně a formálně správně sdělil, proč jí dotace nebude vyplacena v příslibené výši, zda se jedná o opatření trvalé či dočasné, a jak zohlednil závažnost, rozsah a vliv zjištěného pochybení na účel poskytnuté dotace. I když stěžovatel v době rozhodování o nevyplacení dotace nevěděl, že učiněné opatření je rozhodnutím, které podléhá soudnímu přezkumu, musí se závěry judikatury Nejvyššího správního soudu, z níž městský soud vycházel, na napadené rozhodnutí aplikovat, neboť Nejvyšší správní soud vyložil, jaký byl obsah § 14e rozpočtových pravidel v době rozhodování žalovaného.“ Ve vztahu k nastolené otázce, tj. vázanosti poskytovatele dotace závěrem správce daně, pak Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku konstatoval, že „pokud má poskytovatel dotace pravomoc pouze zastavit dočasně platbu dotace, neboť vytýkané pochybení je zároveň porušením rozpočtové kázně, rozhodnutí vydané podle § 14e rozpočtových pravidel vyvolává účinky pouze do té doby, než příslušný

finanční úřad prověří podezření poskytovatele dotace a vyhodnotí, zda skutečně k porušení rozpočtové kázně došlo, či nikoliv. Dospěje-li k závěru, že nikoliv, je poskytovatel dotace povinen vyplatit pozastavenou část dotace, aniž by musel rozhodnutí podle § 14e rozpočtových pravidel jakkoliv odstraňovat. Rozhodnutí o nevyplacení dotace totiž v takovém případě pozbývá účinků a poskytovatel již nemá oporu pro to, aby na nevyplacení dotace dále trval.“ Dále Nejvyšší správní soud k závěrům vyplývajícím z rozsudku sp.zn. 2 Afs 343/2017-25, uvedl, že „tento závěr nelze vztáhnout na situaci, kdy poskytovatel nemá právo dotaci definitivně snížit. V takovém případě je totiž vázán závěrem daňové kontroly, přičemž není oprávněn zaujmout jiné stanovisko než správce daně a vydávat nové rozhodnutí, v němž bude trvat na nevyplacení dotace. Citovaný závěr se vztahuje na situaci, kdy rozhodnutí o nevyplacení dotace zrušil správní soud a věc vrátil k novému rozhodnutí poskytovateli dotace, který měl pravomoc dotaci definitivně snížit.“

- [43] Ze zprávy o daňové kontrole ze dne 19. 4. 2017, která byla provedena na základě „Podezření na porušení rozpočtové kázně“ ze dne 27. 3. 2015, které žalovaný zaslal Finančnímu úřadu pro Moravskoslezský kraj, vyplynulo, že k porušení ustanovení § 6 zákona o veřejných zakázkách (netransparentnost) správce daně zjistil, že „daňový subjekt (pozn. soudu: žalobce) neporušil toto ustanovení, jelikož při všech činnostech souvisejících se zadáním předmětné veřejné zakázky dodržel zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace a na základě předem stanovených hodnotících kritérií vybral za účelem uzavření smlouvy na plnění veřejné zakázky vhodného dodavatele. Jelikož pro zadavatele nebyla rozhodující pouze cena budoucího plnění, dalším hodnotícím kritériem byly „vlastnosti předložených vzorků“. Rozdělením uvedeného kritéria na dvě dílčí subkritéria zadavatel ponechal prostor pro soutěž i mezi těmito subkritérii, čímž avizoval, že si hodlá připlatit za ergonomický a zdravotně šetrný nábytek, jakož i za interiérový design s cílem skloubit funkční i estetickou stránku poptávaného plnění. Jednotlivé úkony zadavatele byly předvídatelné a kontrolovatelné, a tudíž správce daně neshledal žádné prvky, které by vzbuzovaly jakékoliv pochybnosti o důvodech jednotlivých kroků zadavatele. Uchazeč vzešel ze soutěže a smlouva o dílo s vítězným uchazečem byla uzavřena za cenu obvyklou v místě a čase plnění.“ Ve vztahu k porušení ustanovení § 82 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách (uzavření smlouvy) dospěl správce daně v daňové kontrole k závěru, že „ve smlouvě o dílo uzavřené s vítězným uchazečem byla stanovena dodací lhůta přiměřená k charakteru předmětu plnění. Stanovením nové dodací lhůty o 11 dnů delší než oproti původním zadávacím podmínkám nebyl nikdo z uchazečů diskriminován a ani nebyla změněna ekonomická rovnováha ve prospěch vítězného uchazeče. (...) Dodací lhůta nebyla hodnotícím kritériem a její změna oproti zadávací dokumentaci tak nemohla mít na výběr vítězného uchazeče vliv. (...) Ne každé uzavření smlouvy v rozporu s návrhem smlouvy obsaženým v nabídce vítězného uchazeče musí vést k porušení ustanovení § 82 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách. V tomto konkrétním případě byla úprava smlouvy nepodstatná a zároveň nezbytná.“ Ve vztahu k porušení ustanovení § 67 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách (uvolnění jistoty) správce daně konstatoval, že „daňový subjekt porušil ustanovení § 67 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách, a to tím, že vítěznému uchazeči neuvolnil peněžní jistotu do 5 dnů od uzavření smlouvy. (...) V případě, že identifikované porušení zákona o veřejných zakázkách má pouze formální charakter a nemělo či nemohlo mít vliv na výběr nejvhodnější nabídky, nezakládá porušení rozpočtové kázně. Zákonem stanovená pětidenní pořádková lhůta pro vrácení jistoty má v rámci zadávání veřejných zakázek pouze zajišťovací povahu a tudíž popisované porušení (bez finančního dopadu) nemohlo mít na výběr nejvhodnější nabídky žádný vliv.“ Správce daně ve výsledku

kontroly proto konstatoval, že k porušení rozpočtové kázně ve smyslu ustanovení § 44 rozpočtových pravidel v daném případě nedošlo.

[44] Soud dospěl k závěru, že došel-li v daném případě správce daně k závěru, že se žalobce porušení rozpočtové kázně nedopustil, byl žalovaný povinen se tímto závěrem správce daně, vyjádřeným ve zprávě o daňové kontrole, zabývat v tom smyslu, že měl věc znovu zkoumat a pokud s tímto závěrem nesouhlasil, měl do svého rozhodnutí uvést důvody, pro které se od závěrů finančního úřadu, který předmětnou veřejnou zakázku ze stejných hledisek přezkoumával také, odchýlil. Soud se přiklonil k názoru, že z rozpočtových pravidel nevyplývá nic o tom, že by rozhodnutí finančních úřadů či ÚOHS bylo pro rozhodnutí dle ustanovení § 14e odst. 1 rozpočtových pravidel rozhodnutím podkladovým či snad závazným. Soud tak dospěl k závěru, že žalovaný je oprávněn vydat rozhodnutí o nevyplacení části dotace i v situaci, kdy tyto další správní orgány (ÚOHS, finanční úřad) dospějí ve svých rozhodnutích k odlišným závěrům ohledně porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek, avšak je nutné v rozhodnutí o nevyplacení dotace uvést důvody, proč k tomuto odlišnému závěru žalovaný (poskytovatel dotace) dospěl. Nejsou-li takové důvody v napadeném rozhodnutí uvedeny, pak se jedná o rozhodnutí nezákonné. Výše uvedený závěr je dle názoru soudu v souladu s jednou ze základních zásad činnosti správních orgánů uvedenou v ustanovení § 8 odst. 1 věty první správního řádu, tj. že *„správní orgány dbají vzájemného souladu všech postupů, které probíhají současně a souvisejí s týmiž právy nebo povinnostmi dotčené osoby.“*

[45] Při neshodě názorů žalovaného a správce daně na existenci porušení dotačních podmínek, což v daném případě nastalo, jak vyplývá z výše citované zprávy o daňové kontrole, je tak namístě, aby se žalovaný vypořádal s odlišným názorem finančního úřadu. Je však třeba opětovně zdůraznit, že výsledek daňové kontroly pro žalovaného závazný není, zároveň však není vyloučeno nové rozhodnutí ve věci. Povinností žalovaného však je přesvědčivě zdůvodnit závažnost auditních zjištění, vypořádat se odlišným názorem finančního úřadu a zhodnotit závažnost porušení a jeho vliv na dotaci jako celek. Pokud tedy ze zprávy o daňové kontrole vyplývá, že nebylo zjištěno porušení rozpočtové kázně, avšak žalovaný se závěry finančního úřadu vůbec nezabýval a ani s nimi nijak věcně nepolemizuje, jde i v tomto rozsahu o vadu řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

[46] Soud na tomto místě dále uvádí, že si je vědom toho, že při přezkoumání rozhodnutí má povinnost vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ustanovení § 75 odst. 1 s.r.s.). Dospěl však k závěru, a to i s ohledem na současnou judikaturu, že tento mantinel není nepřekročitelný, a to z toho důvodu, že v opačném případě by se jednalo o řešení z hlediska práva nespravedlivé, neboť žalobce jako příjemce dotace byl v otázce zadávání předmětné zakázky kontrolován několika subjekty (žalovaným jako poskytovatelem dotace, ÚOHS a správcem daně), přičemž tyto subjekty nezávisle na sobě dospěly k odlišným závěrům, než audit poskytovatele dotace, přičemž poskytovatel dotace se těmito odlišnými závěry již dále nezabýval. Logicky však žalobce podal nyní projednávanou žalobu jen proti negativnímu rozhodnutí o nevyplacení části dotace, která se tak, i s ohledem na uplynutí lhůt pro zahájení přezkumného řízení dle správního řádu, stala jediným oprávněným prostředkem k napravení výše uvedeného sporného stavu věci.

[47] Ze všech výše uvedených důvodů proto soud dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně, a proto žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení, a to pro

nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů [ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.]. V souladu s ustanovením § 78 odst. 4 s.ř.s. současně soud vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názore, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s.).

[48] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce, který měl ve věci úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Náhrada nákladů řízení představuje žalobcem zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč a dále náhradu hotových výdajů souvisejících s vysláním pověřeného zaměstnance žalobce k účasti na ústním jednání dne 1. 11. 2018 (cestovné). Žalobce soudu doložil 2 jízdenky na cestu z Ostravy do Prahy a zpět v hodnotě 339 Kč, resp. 399 Kč. Celková výše nákladů tak činí 3.738 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 1. listopadu 2018

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu